

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

CONTACTS

PĂDUREA MUZICALĂ

Secretul viorii

Împăcluitorii

Fă tu prima mișcare

Păstorul cel bun

Eu sunt de preț pentru
Dumnezeu

NOTA EDITORULUI O AVENTURĂ CU DUMNEZEU

Majoritatea dintre noi avem mai multe roluri, sau titluri, după care suntem cunoscuți: părinte, copil, elev, coleg de serviciu, coechipier, soț, soție, prieten. Fiecare dintre acestea arată o parte din viața noastră.

Chiar și Dumnezeu este descris în Scriptură cu mai multe nume și titluri – chiar sute. Unele dintre cele mai cunoscute sunt Rege (Psalmul 95), Păstor (Psalmul 23), Vindecător (Exodul 15), Furnizor (Geneza 22) și Tată (Romani 8).

Această abundență de nume și titluri ne dă indicii despre caracterul Lui. În cultura vremurilor Bibliei numele nu era un simplu identificator al persoanei. Diferitele nume ale lui Dumnezeu spun diferite povești și oferă diferite fațete despre cine este El.

Noi, creștinii, ne străduim să fim asemenea

lui Dumnezeu. Numele pe care i-l dăm ne ajută să relaționăm cu El și să-L înțelegem. Înțelegerea persoanei este de cele mai multe ori esențială pentru crearea de relații puternice cu ea. Și tocmai astfel de relație personală caută să aibă Dumnezeu cu noi.

„Veniți la Mine”, spune Iisus, „toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. (Matei 11:28-29)

Invitația lui Iisus este pentru noi *toți*. Indiferent unde am fost și ce am făcut, îi putem da Lui poverile noastre și vom găsi odihnă. Putem chema numele Lui și primi răspunsuri. (Vezi Psalmul 99:6.) Acest număr al revistei ne invită să ne apropiem de El cunoscându-L mai bine.

Drumul spre casă

SCOTT MONTROSE

Ascultam cântecul lui Frankie Miller „*A long way home*” (*Drumul lung spre casă*) când dintr-o dată cuvintele au început să aibă o semnificație personală pentru mine.

♪ O, ce lung e drumul spre casă
Singur în noapte
Fără cântec, fără șoapte,
Doar tu singur cu toate,
Ce lung e drumul spre casă.

Tu ești singurul care
Poți simți ce înseamnă,
Cât de mult am mers,
Cât de lung e drumul înapoi acasă. ♪

Am auzit de multe ori acest cântec însă de data asta era ceva diferit. Simți într-adevăr că drumul spre casă este foarte lung atunci când îți dai seama că ți-ai pierdut drumul prin viață, așa cum mi s-a întâmplat mie.

A început cu o decizie greșită care a dus la o alta și înainte să-mi dau seama am ajuns pe o spirală descendentă. Încurcat în mărăcinii de egoism și mândrie simțeam o prăpastie între mine și Dumnezeu.

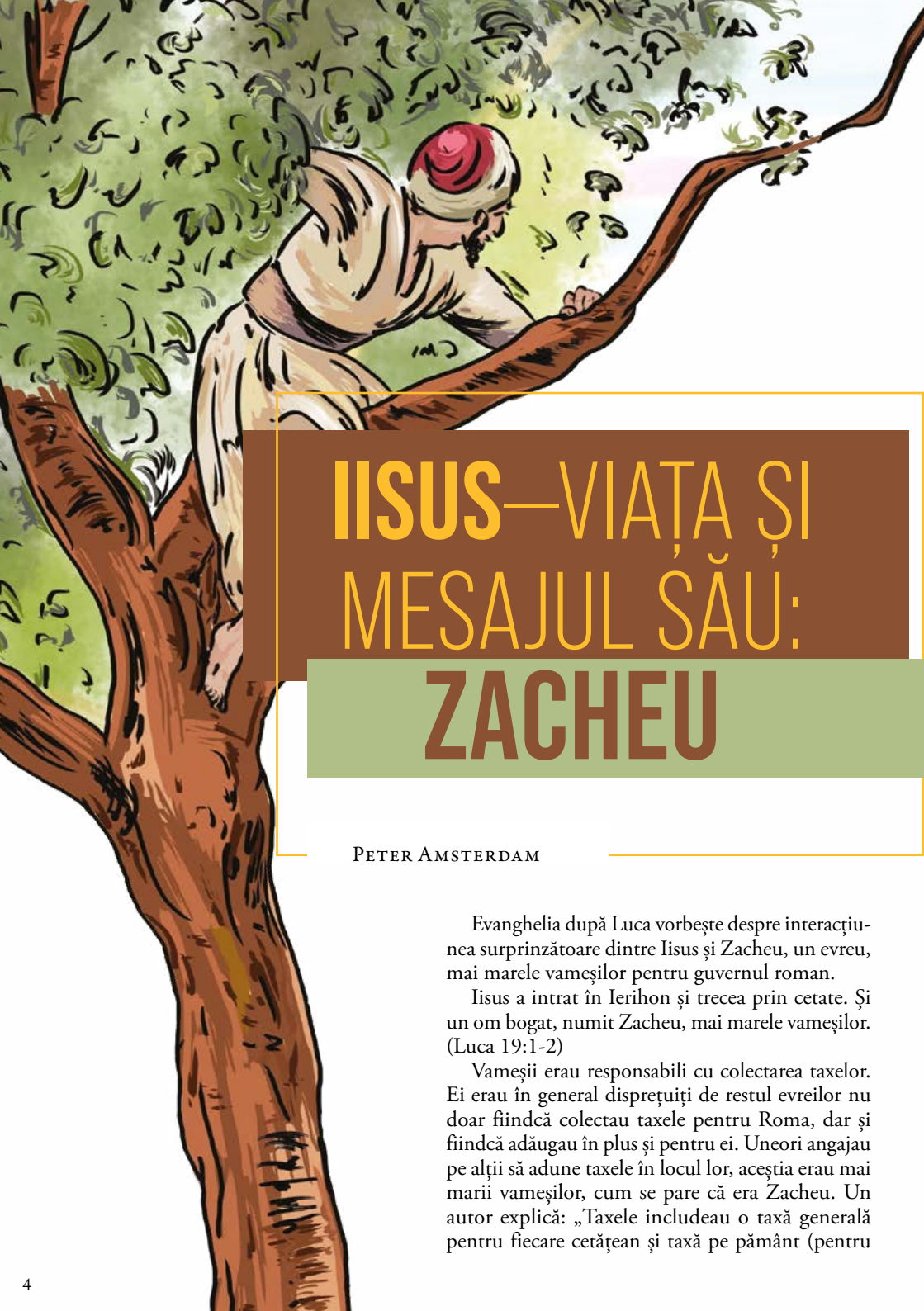
Primul pas pe calea către brațele Tatălui meu a fost să admit, față de mine și față de El, că am încurcat rău lucrurile și că aveam nevoie

de ajutorul Său. Lucrul acesta nu a dat timpul înapoi și nu a făcut ca instantaneu totul să fie bine – și încă mai am mult de mers – dar a fost un început.

A început un alt cântec – Frankie, cu vocea lui răgușită, cânta „*You’re the Star*” (Tu ești Steaua).

♪ Tu mi-ai redat speranța
Când totul era pierdut
Și nu vedeam nici un motiv să
mai încerc. ...
Drumul meu este acum atât de clar
De când ai venit în viața mea. ...
Tu ești steaua,
Lumina strălucitoare
Și dimineața. ...
Ești dimineața,
Tu ești steaua strălucitoare
De-asupra furtunii înfricoșătoare. ♪

Și pe aceste cuvinte le auzisem de zeci de ori însă acum parcă au fost scrise special pentru mine. Dragostea lui Dumnezeu era steaua, lumina care pătrundea prin întunericul meu, lumina călăuzitoare prin furtună. El mi-a dat speranță atunci când nu vedeam nicio speranță, un scop atunci când nu aveam niciun scop și voința de a merge mai departe. Dintr-o dată drumul nu mi s-a mai părut atât de lung.

IISUS—VIAȚA ȘI MESAJUL SĂU: ZACHEU

PETER AMSTERDAM

Evanghelia după Luca vorbește despre interacțiunea surprinzătoare dintre Iisus și Zacheu, un evreu, mai marele vameșilor pentru guvernul roman.

Iisus a intrat în Ierihon și trecea prin cetate. Și un om bogat, numit Zacheu, mai marele vameșilor. (Luca 19:1-2)

Vameșii erau responsabili cu colectarea taxelor. Ei erau în general disprețuiți de restul evreilor nu doar fiindcă colectau taxele pentru Roma, dar și fiindcă adăugau în plus și pentru ei. Uneori angajau pe alții să adune taxele în locul lor, aceștia erau mai marii vameșilor, cum se pare că era Zacheu. Un autor explică: „Taxele includeau o taxă generală pentru fiecare cetățean și taxă pe pământ (pentru

recoltă). Pe lângă aceste taxe directe erau și o serie de taxe indirecte pentru toate produsele cumpărate sau date în arendă (închiriate) în acea regiune.” (Bock, *Luke volume 1:1-9:50*, 331)

Orașul Ierihon era un oraș vamal foarte cunoscut deoarece era ruta comercială dintre Iudeea și Perea, ceea ce însemna că profesia de vameș era foarte profitabilă.

[Zacheu] căuta să vadă care este Iisus; dar nu putea din pricina norodului, căci era mic de statură. (Luca 19:3)

Probabil că Zacheu auzise povești despre activitatea lui Iisus și voia să afle mai multe. Însă mulțimea îl împiedica să se apropie de Iisus și din cauză că era scund nu putea privi peste capetele lor. Dacă dorea să-L vadă pe Iisus trebuia să fie inventiv.

A alergat înainte și s-a suit într-un dud ca să-L vadă; pentru că pe drumul acela avea să treacă. (Luca 19:4)

Acest tip de copac este asemănător stejarului, cu o tulpină scurtă și crengi largi, ușor de cățărât. Un adult care se cățără în copaci este cam nedemn, mai ales pentru un om cu statutul lui, bogat și cu poziție în comunitate. Deci acțiunile lui indică că Zacheu era mai mult decât curios în dorința de a-L vedea pe Iisus.

Iisus, când a ajuns la locul acela, și-a ridicat ochii în sus și i-a zis: „Zacheu, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.” (Luca 19:5)

Iisus nu numai că l-a văzut dar chiar i-a vorbit. Nu ni se spune cum de știa Iisus numele lui Zacheu, fie că l-a știut în mod supranatural, ca atunci când „l-a văzut pe Natanael venind la El și a zis despre el: „Iată adevărat un israelit în care nu este vicleșug.” „De unde mă cunoști?” i-a zis Natanael. Drept răspuns, Iisus i-a zis: „Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin’.” (Ioan 1:47-48). Sau poate l-au strigat oamenii pe nume pe Zacheu, sau poate Iisus i-a întrebat cum îl cheamă.

Zacheu s-a dat jos în grabă și L-a primit cu

bucurie. Când au văzut lucrul acesta, toți cărteau și ziceau: „A intrat să găzduiască la un om păcătos!” (Luca 19:6-7)

Deși Zacheu era bucurios să-l primească pe Iisus în casa lui, ceilalți prezenți au început să mormăie și să se plângă. Numindu-l pe Zacheu „păcătos” mulțimea își exprima părerea despre vameși și despre felul în care ei profitau de cei de la care adunau taxele. De aceea l-au învinuit și pe Iisus că se asociază cu păcătoșii.

Dar Zacheu a stat înaintea Domnului și i-a zis: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.” (Luca 19:8)

Afirmația lui Zacheu are de-a face cu prezentul cât și cu viitorul – s-a hotărât să dea jumătate din averea sa săracilor și apoi să plătească împătrit celor pe care i-a nedreptățit. Interacțiunea lui Zacheu cu Iisus l-a schimbat radical în felul cum privea banii; nu mai profita de oameni ci acum îi ajuta.

Angajamentul lui Zacheu de a da jumătate din bunurile lui și de a da înapoi împătrit era cum mult peste așteptări. Îi iudaism era considerat foarte generos să dai 20% din avere, iar dacă dădeai mai mult de atât nu era prudent. Dacă cineva era găsit vinovat că a extorcat un alt evreu trebuia să-i plătească înapoi cu 20% în plus. Angajamentul lui Zacheu arată că el s-a schimbat. Știa că i-a păcălit pe alții și s-a angajat să le plătească înapoi. Așa a devenit un exemplu de generozitate în mântuirea banilor.

Iisus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam. Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19:9-10)

Datorită schimbării lui Zacheu, mântuirea a venit la el și la casa lui. Există și alte referințe în Faptele Apostolilor când toți membrii familiei sunt mântuiți. (Vezi Fapte 11:13-14, Fapte 16:15, 31, 18:8.) Statutul de vameș nu a împiedicat accesul lui Zacheu și al familiei sale la Dumnezeu, iar răspunsul lui corect față de

Iisus i-a adus mântuirea.

Scopul lui Iisus – motivul nașterii, vieții, morții și învierii Sale – a fost să-i salveze pe cei pierduți. În interacțiunea lui Zacheu cu Iisus găsim exemplul salvării unui astfel de om. Zacheu nu părea un candidat la mântuire. Nu numai că era păcătos, dar și lucra pentru Imperiul Roman opresiv, îmbogățindu-se de pe urma propriului popor. Însă întâlnirea cu Iisus i-a schimbat complet viața. Iisus a fost dispus să privească peste ce era sau ce a făcut el; a fost dispus să interacționeze cu cel disprețuit și respins de societate și să-i dea ocazia să primească mântuirea.

Să facem și noi ca Iisus atunci când îi întâlnim pe cei disprețuiți și cei care au greșit altora. Să le arătăm dragoste, toleranță și iertare tuturor celor cu care intrăm în contact. Să ne străduim să fim ca Iisus.

PĂSTORUL CEL BUN

CHRIS MIZRANY

Am privilegiul să conduc o școală duminicală pentru un grup de copii de 9-13 ani dintr-o zonă săracă la periferia orașului nostru, Cape Town. Învățându-i pe ei regulat m-a provocat să sap adânc în credința mea să găsesc modalități să exprim lecțiile biblice în moduri cât mai pe înțelesul lor. Odată am plănuit să discut povestea pe care a spus-o Iisus despre păstorul care și-a lăsat cele 99 de oi ca să o caute pe cea pierdută. (Vezi Luca 15:3-7.) Am auzit și am spus povestea de multe ori, dar am vrut să aibă un impact asupra copiilor. S-au adunat cu toții dar tot nu aveam idee cum să prezint lecția. Apoi mi-a venit o idee.

„Dacă ai 100 de cenți și pierzi unul este mult?” i-am întrebat. Mulți copii au dat din cap și au privit mirați. „Dar dacă ai 100 de dolari și pierzi unul, l-ai căuta?” Mai mult de jumătate din ei au răspuns afirmativ; problemele cu banii sunt ceva zilnic. „Bine, și dacă ai 100 de milioane de dolari și pierzi un milion, contează?” Exclamații de șoc au umplut camera și au strigat „Da, bineînțeles!”. Acum vine momentul adevărului.

„Ei bine, eu și voi suntem precum acea oaie

pierdută. Există miliarde de oameni în lume, dar când noi suntem pierduți Iisus ne iubește și ne caută. Pentru El suntem mai valoroși decât ne-am putea imagina. S-ar putea să ne simțim ca un simplu om între atât de mulți, însă Iisus se uită la noi și vede valoare nemărginită”. Un moment s-a lăsat tăcerea, apoi eu am continuat. „Vreau ca fiecare dintre voi să spună ‚Sunt important pentru Dumnezeu!’ Apoi întoarceți-vă către cel de lângă voi și spuneți-i ‚Tu ești iubit de Dumnezeu!’ Cu zâmbete luminoase copiii au exprimat unul către altul adevărul simplu că fiecare dintre noi contează.”

Iar eu am învățat încă o dată că până și cea mai singularică oiță pierdută este, fără îndoială, iubită de Dumnezeu. Nu are legătură cu să fii cel mai bun, cel mai deștept și cel mai corect. Este despre încercări și eșecuri, despre rătăcirii și să fii călăuzit gentil înapoi acasă. Să fii un boț de pământ, dar să fii dorit ca un giuvaier (Vezi Isaia 62:3.) și să fii căutat până ești găsit, fiindcă Dumnezeu ne dorește pe fiecare dintre noi în turma Lui.

PĂDUREA MUZICALĂ

CURTIS PETER VAN GORDER

Instrumentele din lemn sunt considerate cele mai umane instrumente fiindcă au misiunea nobilă de a exprima cele mai adânci dintre sentimentele noastre. Ele cântă cu vocea lor vibrantă și ne ating sufletul. În momentul cel mai emoționant dintr-un film cântă o vioară sau un violoncel, subliniind emoția portretizată în acea scenă. După cum spune cunoscutul violonist Joshua Bell: „Când cânti la vioară spui o poveste”.

Ce face un instrument atât de special? S-au realizat multe studii de-a lungul ultimilor 300 de ani, din perioada de aur a faimosului lutier Stradivari. Viorile au fost radiografiate cu raze x, analizate și măsurate în sute de feluri, dar misterul încă persistă. Unele lucruri sfidează măsurătorile.

Sus, în Alpii italieni, există o pădure numită Pădurea Muzicală (*Il Bosco Che Suona*). Acolo s-au născut unele dintre cele mai măiestre viori. Copacii rezistă unui climat dur. Lorenzo Pellegrini este pădurar – sau grădinar al pădurii, după cum îi place lui să se numească – căruia îi place să explice cu pasiune cum ar trebui să crească copacii pentru viori. El spune: „Încet, încet, încet! Sus în acești munți cresc atât de încet încât uneori chiar se opresc din creștere. Nu fac decât să acumuleze putere. Există

aici sus și copaci de o mie de ani. Vă vine să credeți? Și nu trebuie să fie prea multă apă. Inima copacului trebuie să rămână uscată. Așa dă lemnul cel mai bun. Solid. Cu o rezonanță enormă!”

Ar trebui să ne amintim și noi de asta când trecem prin perioadele noastre uscate. Este posibil ca Lutierul Maestru să ne pregătească să devenim un instrument care va rezona frumos și va mișca până la lacrimi ascultătorul.

În vremurile biblice exista o zonă aridă pe drumul spre Ierihon unde era un tip de „copac plângător” (picura din el rășină). În drumul lor, călătorii treceau prin această zonă oboșitoare, „plângătoare”, însă în final merita călătoria dificilă.

Ferice de cei ce-și pun tăria în Tine, în a căror inimă locuiește încrederea. Când străbat aceștia valea plângerii, o preface într-un loc plin de izvoare, și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. Ei merg din putere în putere și se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion. (Psalmul 84:5-7)

Asemenea, cei care cunosc durerea în viața aceasta – și cine nu este așa? – pot găsi tărie în credința lor în Dumnezeu. Călătoria unui creștin conștiincios prin perioadele de dificultate poate fi o expediție pas cu pas spre un „loc plin de izvoare”.

Înapoi la Pădurea Muzicală. Copacul perfect este ales pentru calitățile sonore de specialiști precum Marcello Mazzucchi, un pădurar pensionar care se autointitulează „ascultătorul copacilor” și care spune: „Îi observ, îi ating. Uneori chiar îi îmbrățișez. Privindu-i cu atenție ei îți spun povestea vieții lor, traumele lor, bucuriile lor, totul. Ce creaturi smerite.” Când găsește unul care pare perfect îl arată cu degetul: „Privește, este perfect drept. Foarte cilindric. Nu are crăci la bază. Dacă mă întrebi pe mine, acesta are o vioară ascunsă în interiorul lui”.

Mazzucchi ia un sfredel, ceea ce este o bormașină manuală, și îl învârte ca un tirbușon în scoarța copacului. Ascultă cu atenție sunetele scoase de sfredel de fiecare dată când atinge un nou cerc interior. Scoate o mică mostră din inima copacului și după ce o examinează cu atenție declară „*Magnifico!*”

Iisus spune că nu noi L-am ales pe El, ci El ne-a ales pe noi. (Vezi Ioan 15:16.) Însă spre deosebire de copacul perfect pentru vioară, Iisus nu-i alege pe oameni pentru că sunt buni sau perfecți. Dacă ne uităm în urmă la eroii Bibliei, precum Noe și Avraam, sau cei doisprezece apostoli, aflăm că și ei, ca și noi, erau plini de cusururi. Însă Dumnezeu a văzut potențialul din fiecare

dintre ei, ceva *magnifico* pe care poate ei nici nu l-au realizat despre ei înșiși.

Înainte să taie copacul Mazzucchi se asigură că există mici lăstari în apropiere pentru următoarea generație de viori. Când tai un copac adult pătrunde mai mult soare iar lăstarii se maturizează. „Când cade un copac, cei tineri care sufereau în umbra lui pot începe să crească mai repede”, spune el. Iar unii dintre aceia vor deveni la rândul lor instrumente muzicale pe care să se cânte zeci sau chiar sute de ani de acum înainte. Copacul moare însă trăiește într-o formă nouă.

La momentul potrivit, când toate condițiile sunt optime, copacul este tăiat în scânduri și pus la uscat. Perioada de uscare a lemnului pentru o vioară este în general de zece ani sau chiar mai mult, în funcție de mărime și grosime. Lemnul de cincizeci de ani este chiar mai bun.

Când mai auzi sunetul fermecător al unei viori să-ți amintești de toate detaliile care le implică. Asemenea, și tu poate ești o lucrare în desfășurare și lucrurile prin care treci acum sunt o pregătire pentru acel moment magic când se va ridica cortina și Maestrul va pune arcușul pe corzile tale ca tu să-ți cânti povestea.

Lucrează împreună cu Dumnezeu

MARTIN McTEG

Locul de muncă poate fi o arenă competitivă și provocatoare. De multe ori munca sinceră și din greu poate avea de pierdut în fața câștigului rapid și politicii eu-primul. Dar există și altă cale. Ideea că Biblia conține sfaturi specifice pentru viața modernă nu este atât de absurdă pe cât sună. După cum au dovedit Iosif (Vezi Geneza capitolele 39 și 41.) și Daniel (Vezi Daniel 1:19-20.) putem susține integritatea și hărnicia la locul de muncă, ceea ce poate fi o mărturie pentru alții.

Să ai o etică a muncii solidă

Străduiește-te cât poți de bine. În loc să faci minimul, dedică-te responsabilității tale. „Cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera” (2 Corinteni 9:6). „Cei harnici se satură” (Proverbe 13:4).

Fii primul care să începi. Ia inițiativa. „Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te! Ea n-are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpân; totuși își pregătește hrana vara și strânge de ale mâncării în timpul secerișului” (Proverbe 6:6-8).

Fii sincer. Să ocolești regulile nu ți-e de folos pe termen lung. „Neprihânirea oamenilor cinstiți îi cârmuiește fără teamă, dar vicleniile celor stricați le aduc pieirea” (Proverbe 11:3).

Nu insista asupra părților negative.

Nicio slujbă nu este perfectă. „Orice virtute și orice merită laudat, aceea să vă însuflețească” (Filipeni 4:8 – traducere din engleză).

Despre colegii mai dificili Biblia spune: „Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4:32).

Dispute? „Nebunul își arată toată patima, dar înțeleptul o stăpânește” (Proverbe 29:11).

Ești agitat și plictisit? Dumnezeu îți poate îmbogăți spiritul. „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credincioșia Ta este atât de mare” (Plângeri 3:22-23).

Ești stresat și epuizat? „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). „Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc; umblă și nu ostenesc” (Isaia 40:31).

Fii răbdător.

Dumnezeu îi binecuvântează pe cei ce fac lucrurile în felul Lui, dar nu îi binecuvântează întotdeauna imediat și nu în bani. Iosif și Daniel din Biblie au ajuns să aibă poziții de top dar n-a fost un succes peste noapte. A fost nevoie de ani întregi de muncă conștiincioasă, cu răbdare, să se arate de încredere pentru o responsabilitate atât de mare. (Vezi Geneza capitolele 37, 39-41; Daniel capitolele 1-2.) „Binecuvântarea Domnului îmbogățește” (Proverbe 10:22). „Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșită lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsa de nimic” (Iacov 1:4).

Mai puțin este mai mult

UDAY PAUL

Îmi amintesc așa de clar ziua, pe când aveam vreo 20 de ani, când stăteam în sufrageria confortabilă a apartamentului meu de clasă mijlocie și simțeam un gol și o neliniște în mine pe care nicio comoditate din jurul meu nu le putea liniști. În acea clipă am simțit puternicul adevăr că lucrurile materiale nu pot satisface în întregime și nu ne pot aduce fericirea. Mi-am dat seama că sufletele noastre nu vor fi niciodată satisfăcute până nu se unesc cu marele și iubitorul Spirit care le-a creat. După cum spunea Augustine despre Dumnezeu în autobiografia sa *Confesiuni*: „Ne-ai făcut pentru tine iar inimile noastre nu își vor găsi pacea până nu se vor odihni în tine”.

Suntem bombardați continuu cu reclame să cumpărăm cele mai noi și mai bune produse. Nu contează dacă suntem sau nu mulțumiți cu ceea ce avem deja, sau că avem deja mai multe lucruri decât ne trebuie, sau că nu ne permitem mai mult. Ni se spune că produsele mai bune ne vor face viața mai bună! Dar pe lângă faptul că ne face viața mai stresantă, consumerismul pune un stres enorm asupra planetei noastre. Mahatma Gandhi spunea: „Există pe pământ suficient pentru nevoile tuturor, dar nu și pentru lăcomia tuturor”.

Thomas à Kempis (1380-1471) spunea că

„fericirea omului nu constă în abundența bunurilor sale lumești, căci o parte modestă îi este suficient”. În vremuri mai recente Henry David Thoreau (1817-1862) a spus ceva asemănător: „Viața noastră este irosită cu detalii. Simplifică, simplifică, simplifică!” Am observat și eu că dacă am prea multe lucruri mă împiedică să mă bucur din plin de ceea ce am, iar simplele plăceri ale vieții, care nu costă prea mult, ne aduc cea mai mare fericire.

În cartea Isaia Dumnezeu spune: „Veniți și cumpărați vin și lapte fără bani și fără plată! De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește?” (Isaia 55:1-2) Am fost creați ca ființe eterne; de aceea lucrurile materiale temporare ne lasă cu un sentiment de goliciune.

Cel mai mare și mai important lucru pe care îl putem avea este viața veșnică prin credință în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Iisus a spus: „Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată”. (Ioan 6:35) Numai Dumnezeu poate satisface setea și foamea sufletelor noastre, fiindcă El ne-a creat cu un loc în inimile noastre pe care numai El îl poate umple. Ne bucurăm de satisfacerea acelor nevoi interioare când ne aprofundăm relația cu El.

Împăciuitorii

SALLY GARCÍA

Mă simt de multe ori descurajată de starea lumii. Citesc în ziare și privesc la știri și mă supără rău de tot! De ce este atâta neînțelegere – de ce nu pot să se înțeleagă oamenii unii cu ceilalți? Deși se spune că atunci când arătăm cu un deget să acuzăm pe cineva, celelalte trei degete ale mâinii noastre arată către noi. Atunci trebuie să mă întreb: *Am făcut oare ceva azi să contribuie la soluție, chiar și numai în vecinătatea mea?* Mentalitatea fără speranță „*la ce bun?*” nu este nu numai defetistă, dar nu este nici un mod bun de a ne trăi viețile!

Prietena mea, Margareta, îmi povestea despre un incident care a avut loc în blocul ei:

„În blocul nostru avem un grup de chat pentru locatari. Îl folosim pentru anunțuri, să vindem lucruri și uneori să ne eliberăm frustrările. Cu câteva zile în urmă, mai bine de zece oameni au fost supărați despre ceva scris pe chat. Au fost spuse lucruri urâte, puternice și jignitoare.

„Am fost foarte întristată și supărată și mă gândeam să ies de pe grup.

„Dar am simțit că era reacția greșită și că ar trebui să spun pe chat ce simt, deși participam mai rar.

„Așa că l-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute să vorbesc cu dragoste și amabilitate către acești oameni pe care nu-i cunoșteam, deși poate că ne-am mai întâlnit în lift.

„Am scris că este trist să ne tratăm în felul acesta unul pe altul, că trebuie să fim amabili fiindcă există deja suficientă violență și agresiune pe străzi. Ar trebuie să putem să ne întorcem acasă după o zi lungă și să găsim printre noi un refugiu de iubire. Am scris și că, dacă vorbim cu amabilitate și cu blândețe unul cu celălalt vom crea un climat de siguranță și de protecție în blocul nostru.

„Mă așteptam la o groază de comentarii urâte și cinice. Dar nu, a fost o liniște generală și multe

Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu. – *Matei 5:9*
Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul prin bine. – *Romani 12:21*

Ori de câte ori te confrunți cu un oponent, câștigă-l cu dragoste. – *Mahatma Gandhi (1869-1948)*

Nu este suficient să câștigi războiul; este mai important să organizezi pacea. – *Aristotel (384-322 îdH.)*

Fă mai întâi pace cu tine însuși, apoi poți aduce pacea și altora. – *Thomas à Kempis (1380-1471)*

Dacă vrei să faci pace cu dușmanul trebuie să lucrezi cu dușmanul. Atunci el devine partenerul tău. – *Nelson Mandela (1918-2013)*

„like”-uri. Am fost recunoscătoare pentru like-uri și am înțeles liniștea ca un semn de respect – apoi subiectul a fost închis.

„Am putut simți cum Dumnezeu lucra, reparându-le inimile. Ieri am scris pe grup un citat inspirant și le-am mulțumit tuturor că au fost niște vecini așa de buni. Acum au fost și mai multe like-uri și vreo doi au urât și ei celorlalți o zi bună! Era un început!

„Deși am fost la început timidă, m-am bucurat că am putut oferi o alternativă la acel criticism agresiv. Și încă o dată *puțină dragoste ajunge departe*”.

Intervenția Margaretei a fost simplă, dar a necesitat mult curaj și efort din partea ei să spună ce trebuie și să dezamorseze o situație potențial complicată între locatarii blocului ei. Îmi amintește de versetul din Biblie: „Un răspuns blând potolește mânia”. (Proverbe 15:1)

ÎNCEPE AICI

Poți face lucruri semnificative în viețile celorlalți, însă Iisus în tine poate face și mai multe. Dacă nu L-ai primit încă pe Iisus o poți face chiar acum rugându-te o scurtă rugăciune precum aceasta:

Iisus, cred în Tine și Te invit în viața mea ca Mântuitor și însoțitor permanent. Te rog să mă ierți pentru toate greșelile mele și să mă umpli cu Duhul Tău de dragoste. Ajută-mă să mă apropiu de Tine prin studiul Cuvântului Tău din Biblie. Amin.

Concluzia

MARIE ALVERO

Cartea *Eclesiastul* este pentru mine o lectură minunată când sunt copleșită de întrebări majore – care este sensul vieții, ce vrea Dumnezeu de la mine, cum să reacționez la o anumită situație? Autorul acestei cărți a pus aceleași întrebări ca și mine: Care este sensul vieții? Dacă sfârșim cu toții morți, ce sens mai are? Care lucruri contează cu adevărat și care nu? Stilul este frumos, însă pe un ton oarecum pesimist; spre exemplu: cuvintele de început „O, deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune”. (*Eclesiastul* 1:2)

Dar în ultimele versuri cartea atinge tonuri mai pozitive: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bun, fie rău”. (*Eclesiastul* 12:13-14)

Iată un clișeu: Poruncile Lui: Respectă-L pe Dumnezeu și ascultă de El. Câteva cuvinte

care-mi amintesc să-l pun pe Dumnezeu în centrul vieții mele.

Până acum toate bune, dar oare știm cum să-L ascultăm pe Dumnezeu? Auzim de la mulți ce cred ei că vrea Dumnezeu de la noi, dar ți se pare că nu toți dintre aceștia au studiat și au înțeles care este esența instrucțiunilor lui Dumnezeu din *Biblie*.

Dumnezeu a dat un set impresionant de porunci poporului Său din *Vechiul Testament* ca să-i călăuzească în fiecare aspect al vieții lor. Cu toate acestea ei au continuat să nesocotească instrucțiunile Sale și au atras asupra lor consecințele negative din nou și din nou. În *Noul Testament* *Isus* ne învață că toată legea și proorocia depind de două porunci: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău” și „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. (*Matei* 22:36-37,39) Dar asta poate suna cam vag și avem tendința să interpretăm cuvântul „iubire”

SĂ ÎMI GĂSESC IDENTITATEA

RUTH DAVIDSON

cu ceea ce ne convine nouă.

Uneori poate fi destul de complicat să ne dăm seama ce să facem în fiecare situație și am vrea ca Dumnezeu să ne spună *Da, fă asta* sau *Nu, nu face asta*. Apoi îmi amintesc că această metodă n-a mers prea bine cu poporul lui Israel. Atunci care este răspunsul? Cum îl respect și îl ascult pe Dumnezeu? M-am gândit că o parte din motivul pentru care Dumnezeu nu ne dă o listă de reguli este fiindcă vrea inima noastră și timpul nostru și efortul nostru de a iubi, de a-L cunoaște și de a ne modela viețile după ceea ce știm despre El prin viața și cuvintele lui Iisus.

Oricând de complicat pare, oricât de greu îmi este să iau decizii și oricât de mult aș dori să știu cum să procedez, lucrurile devin mai ușoare și mai clare când îmi doresc cu toată inima să-L cunosc și să-L iubesc pe Dumnezeu. Când îmi pun aceste priorități lucrurile devin mai clare și mai simple.

Pe când eram o școlăriță îmi amintesc că tot auzeam un cântec melancolic a cărui versuri erau cam așa: „De ce m-am născut; de ce trăiesc?” Pe atunci nu înțelegeam de ce și-ar pune cineva asemenea întrebări.

Însă odată cu trecerea anilor mi-am dat seama că toți căutam un răspuns și un motiv să trăim. Am văzut că mulți oameni se întreabă *De ce m-am născut?* sau *Care este scopul meu?*

Unii, din păcate, trec prin toată viața lor fără să găsească răspunsuri la aceste întrebări. Dar odată ce am privit către Creatorul nostru și la planul Său pentru umanitate, putem începe să vedem pentru ce suntem aici și ce să facem cu viețile noastre. Când nu mai privim la noi înșine, ci la adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, atunci începem să vedem despre ce este viața.

Când va suna *clopoțelul școlii* și îngerii ne vor chema, singurul lucru care îl vom putea lua cu noi vor fi faptele pe care le-am făcut din dragoste.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

FARUL

Cuvântul Meu este precum lumina farului, luminând prin întuneric ca să călăuzească ambarcațiunile pe marea uneori întunecată și furtunoasă a vieții până în portul Meu cel sigur. Eu l-am pus să fie pe țărm, cu fața către mare, încât cât mai mulți să-i vadă lumina și să fie atrași către Mine.

Tu ești precum un căpitan care îți cârmuiești corabia prin ape agitate și prin noaptea neagră. Dacă nu ai avea nici o lumină n-ai putea vedea țărmul, iar corabia ta s-ar putea izbi de stânci și ar fi pierdută. Dar fiindcă te iubesc îți trimit Cuvintele Mele precum acea lumină puternică a farului ca să te ajute să-ți găsești calea. Lumina Mea dezvăluie pericolele și îți arată drumul spre casă.

Cuvântul Meu este o candelă pentru picioarele tale și o lumină pe cărarea ta. (Vezi Psalmul 119:105.) Privește către el pentru lumină și călăuzire, ca să ajungi în siguranță în port indiferent cât de neagră este noaptea sau cât de puternică este furtuna.

